

GIỚI THIỆU TÁC PHẨM 5CM/S

Xin chào mọi người. Mình là đại diện của đội 2, hôm nay mình sẽ nói về một chủ đề khá là thú vị đó là sách-văn hóa đọc sách. Về chủ đề này thì Barack Obama đã từng có câu nói “việc đọc sách rất quan trọng nếu bạn biết cách đọc thế giới sẽ mở ra cho bạn”. Vậy sách là gì? theo mình thì sách là sản phẩm của sự sáng tạo bằng trí tuệ và tâm hồn của con người. Việc đọc sách không chỉ giúp con người có thêm kiến thức kỹ năng mà còn giáo dục rèn luyện nhân cách, đạo đức con người. Đưa con người đến với sự thăng hoa, những điều tích cực trong cuộc sống. Hôm nay mình sẽ giới thiệu với mọi người một cuốn sách mà theo bản thân thì nó khá hay và ý nghĩa. Đó là tác phẩm “5cm/s” của nhà văn shinkai makoto, người được mệnh danh là “phù thủy nỗi buồn”. Tác phẩm đã được chuyển thể thành phim và đạt được giải thưởng “phim hoạt hình xuất sắc nhất” tại lễ trao giải điện ảnh châu Á-Thái bình dương năm 2007.

Sơ lược đôi nét về tác giả, tác phẩm thì shinkai makoto sinh ngày 9/2/1973 tại thị trấn komi quận minamisaku, nagano Nhật bản. Ông là cha đẻ của hàng loạt tác phẩm nổi tiếng như: khu vườn ngôn từ, tiếng gọi từ các vì sao, your name,... ông còn được biết đến là một tiểu thuyết gia, nhà làm phim, đạo diễn, họa sĩ tài ba. 5cm/s được ông chấp bút vào ngày 19/11/2007, cuốn sách gồm ba chương. Mỗi chương là một câu chuyện tưởng chừng như rời rạc nhưng nó là quá trình trưởng thành của takaki toono với những chuyện tình dở dang, thăng trầm nhưng lại đẹp đến nao lòng.

Chương đầu tiên là nói tình của takaki toono và akari shinohara, cô là người bạn thuở nhỏ mà cậu quen từ năm lớp 4. Hai người gắn kết với nhau nhờ có sự tương đồng về tính cách và hoàn cảnh sống. Thế rồi, cả hai lại phải chia xa vì công việc của gia đình. Mặc dù vậy họ vẫn giữ liên lạc với nhau qua thư từ. Đến năm cấp hai, takaki và akari quyết định gặp nhau khi một lần nữa cô lại phải chuyển đi.

Chương hai, là góc nhìn của sumida, cô gái thầm thương trộm nhớ takaki nhưng rồi cô sớm nhận ra, rằng anh không có tình cảm gì với mình và mong muốn nhanh chóng rời khỏi đây. Tuy nhiên, cô vẫn đem lòng yêu anh và thổ lộ cho dù anh không yêu mình thì cô vẫn sẽ mãi yêu anh đến suốt đời.

Chương ba bắt đầu khi takaki đã trưởng thành. Nhưng nỗi ám ảnh về akari trong anh vẫn không hề nguôi ngoai. Sau khi trải qua nhiều mối tình tan vỡ thì anh lại cô đơn một mình. Lúc này, akari đã chuẩn bị kết hôn và mong rằng một ngày nào đó có thể gặp lại takaki. Truyện kết thúc bằng khung cảnh cả hai lướt qua nhau dù biết nhưng họ vẫn không ngoảnh lại mà tiếp tục tiến bước trên con đường của mình.

Xuyên suốt tác phẩm, hình ảnh hoa anh đào chắc đã để lại nhiều dấu ấn trong lòng người đọc. Thuở bé, akari đã nói với takaki rằng vận tốc rơi của hoa anh đào là 5cm/s đó cậu biết không. Để rồi mỗi khi cô, anh lại bàng hoàng nhận ra: Nếu của hoa anh đào là 5cm/s thì nó đã không đẹp đến thế. Nếu khoảng cách giữa anh và em là 5cm thì chỉ cần 1s là đến được với nhau chứ không phải là cả đời người. Cánh hoa anh đào vẫn rơi còn takaki mãi không thể giữ được tình yêu cho mình. Những cánh hoa có lẽ chính là tình yêu, là tuổi trẻ cũng có thể là một người nào đó. Giờ đây cả hai đã trưởng thành, đã buông tha cho cái tôi, cái bồng bột của tuổi trẻ để chấp nhận và tiến bước trên con đường riêng. Nhưng đến cuối cùng, takaki vẫn không thể nào quên được bóng dáng của cô nàng akari nên anh đã trở về quê xưa. Bước đi trên con đường cũ anh cô tình lướt qua một người con gái. Cả hai tiếp tục đi về hai hướng ngược nhau. Nếu anh ngoảnh lại thì cô cũng sẽ làm như thế anh tin chắc vậy. Ánh mắt hai người giao nhau khi đã băng qua đường ray. Đứng vào khoảnh khắc ấy đoàn tàu vụt qua cắt đứt tầm nhìn của hai người. Liệu cô ấy có còn đứng đó sau đường ray không. Anh không biết. Nhưng điều đó đã không còn quan trọng. Chỉ cần là “cô ấy” thì nó đã là một phép màu. Và khi đoàn tàu đi qua anh sẽ bước tiếp không do dự. Hạnh phúc đôi khi cũng như cánh hoa rơi có người đưa tay là chạm được, lại có

người dù cố vươn tay cũng không thể với tới những cánh hoa đang bay trong gió. Nhưng có thể nào thì cánh hoa trong tay vẫn luôn là đẹp nhất. Vì vậy xin đừng mãi đắm chìm vào những thứ đã qua hay mãi mộng tưởng về những cánh hoa mà ta không tài nào bắt được 5cm/s một tác phẩm nhẹ nhàng nhưng sâu lắng. Nó đã mang người đọc về miền kí ức để tìm kiếm một phiên bản takaki từng tồn tại. Đúng như nhà phê bình yoshida daisuke đã từng nói “con người chỉ việc sống thôi đã phải chịu nhiều tổn thương, những vết thương ấy không thể nào lành ngay được”. Chính vì vậy, ông muốn nhắc nhở đọc giả rằng. Đừng xem những kí ức đau buồn là nỗi đau mà, hãy mở lòng mình ra xem nó là một trải nghiệm trong cuộc đời và sẵn sàng bước tiếp dù có việc gì xảy ra. Đến đây cũng đã dài, mình xin kết thúc tại đây và mong rằng sách sẽ luôn là hành trang bên bạn trong mọi hành trình. Xin hết.